

ДЕ ГОСПОДАР ВМІЛО ХОДИТЬ

І в поліській глибинці є чому повчитися...

Щороку з мапи України зникає близько 30 сіл, - підраховували економісти. Загалом, за вісім років держава втратила 235 таких населених пунктів. Причиною цього, за словами фахівців, є демографічна криза та урбанізація. Люди переїжджають у міста через безперспективність сільської глибинки - немає роботи, не працюють лікарні, школи, клуби.

За результатами дослідження Департаменту економічних та соціальних справ ООН, починаючи з 70 років минулого століття сільське населення в Україні зменшилося на 13,3 відсотка. Через брак роботи та умов...

Ц е місцевого сільгоспідприємства «Україна», - говорить цілком природне явище, що людина прагне кращого. Правда, вже від самої людини залежить, як вона свої прагнення зrealізує. Майже 69 відсотків українців мешкають нині в містах, селяни ж складають 31 процент від загальної кількості населення, зазначає департамент статистики населення Держкомстату. Родинні гнізда все частіше залишаються безлюдними. Заростають бур'янами угіддя, порожніють ферми...

українців мешкають нині в містах, селяни ж складають 31 процент від загальної кількості населення, зазначає департамент статистики населення Держкомстату. Родинні гнізда все частіше залишаються безлюдними. Заростають бур'янами угіддя, порожніють ферми...

Т а к а невтішна картина вже давно стала реальією в окремих населених пунктах нашого району. Тим більше колоритним виглядає

деревину до станції Удрицьк ще в минулому столітті. Нині, звичайно, цей процес модернізовано, сама дільниця оснащена сучасною технікою. - Незважаючи на часи реформаций, робота тут не стихала ніколи, - каже начальник дільниці Пилип Шанько (на фото). - Адже попит на деревину є сталим. В найкращі часи взагалі

що в Удрицьку все, немов за кордоном.

Дійсно, центральна вулиця села мало скидається на ті, що в глибинці. Посеред неї - клумби, засаджені квітами, які доглядають мешканці навколишніх будинків. Помальовані смітники, вуличні ліхтарі, рівеньки ошатні огорожі... Нехай не

ображаються мої земляки з більш ближених до райцентру сіл - на фоні цієї панорами на глибинку швидше скидаються їхні малі батьківщини.

- У Бересті, Орв'яниці, Бережниці, через завантаженість траси, щороку внаслідок транспортних пригод гинуть люди. Проте ніхто й пальцем не поворухне, аби якось запобігти цьому. А чому б не наслідувати приклад удричан, котрі завдяки міжнародному проекту «Місцевий розвиток орієнтований на громади» освітили всі населені пункти ради? - каже голова райдержадміністрації Анатолій Придюк - Звичайно, це трохи більш клопітно, аніж попросити бюджетної допомоги, адже доведеться й самим пошукати, готуючи документацію, й власні кошти вкласти, проте - як винагорода - гарантований результат. Зрештою - це й великий виховний момент, бо створене власними руками, профінансоване з власної кишені - оберігають й шанують дуже ретно.

Удрицька сільська рада в цьому плані справді унікальна. Тут завдяки сільській громаді «Дружба», яку очолює директор місцевої школи Микола Яшук, з ініціативи сільського голови, розумінню місцевого населення реалізовано рекордну кількість проектів із залученням іноземних інвестицій різних донорських фондів, зокрема, Програм Відродження та Розвитку, «Місцевий розвиток орієнтований на громаду», що фінансуються Європейським Союзом та ООН. Так тут з'явився сучасний молодіжний центр, відновив роботу дитячий садочок, було облаштовано парк, освітлено та впорядковано вулиці, огорожено кладовища...

Всі ці об'єкти депутати районної ради відвідали - поспілкувалися з їх працівниками, а головне - користувачами їхніх послуг. Побували й в Удрицькій школі, кабінеті та на ФАПі.

працювали у три зміни. Проте й зараз роботи не

кабінеті та на ФАПі.

Сільський голова Федір Хлебович зустрічає делегацію біля в'їзного знаку до найменшого населеного пункту сільської ради – села Хочин. Я завжди у своїх дорожніх замітках упускаю такі деталі, проте в даному випадку це було б неправильно. Бо таких візитівок, як Хочин, не має жоден населений пункт: сам майстерно розмальований дорожній знак (на фото вгорі) свідчить, що розпочинається територія, де мешкають особливі люди.

– Довгий період Хочин було хутором, куди за часів Катерини Другої з'їжджалися вільні люди купувати земельні наділи. Тут мешкають вихідці з усієї України та Білорусі. Згодом, населений пункт одержав статус села. Й має всю необхідну інфраструктуру, – розповідає Федір Федорович. – В основному працюють селяни в місцевому СПП, на лісогосподарстві, проте меншовартості не відчують. Адже й заробіток, й умови праці тут цілком прийнятні.

Та й саме село ніяк не назвеш глибинкою: ошатні будівлі, чистенькі вулички, до річч, освітлені вночі, ніяк не асоціюються з цим словом. Адже глибинка – це зовсім не територія, скоріше – менталітет. Тут обабіч не побачиш жодного папірця, мабуть, урни, що встановлені вздовж дороги, зобов'язують до охайності.

Переїзд до наступного, найбільшого села ради – Удрицька - відкриває вздовж дороги лани, де колоситься розлоге жито, виграє чвилями височезний травостій.

– Вирощування зернових та трає на насіння – одна із основних статей прибутку

доярки, браку в кадрах не відчують.

Від лісівників делегація прямує до інших людей у формах – це військовики, що здійснюють прикордонний контроль на місцевій залізничній станції. Їх плямисті однострої нагадують, що територія таки особлива – за кілька кілометрів сусідня Білорусь, де сільське господарство – одна з найпотужніших галузей, й соціально-побутовий рівень життя селян на досить високому рівні. Однак, присмжно констатувати: межа ця лише географічна, бо благоустрій та сам спосіб життя мало чим різняться – недаремно, самі депутати перемовляються,

менша, ніж смертність. Крім цього, через брак роботи і соціальних умов люди перебираються у міста. Молоді люди покидають села. Їм нема, коли дітей народжувати. Вони їздять і шукають роботу.

Не знайшов її – немає грошей, немає чим утримувати сім'ю – розлучаються. А виробництвом на селі займаються люди, які не зацікавлені в створенні нових робочих місць. Тому що люди роблять? Вони шукають працю, мігрують, їдуть у міста, – міркує Федір Хлебович. Тому й вважає за завдання зробити Удрицьк селом молодіжним. Тим паче сприяють цьому й керівники місцевих виробничих підрозділів – як патріоти, бо самі вихідці з цих сіл.

З гордістю показує голова гостям сільський штандарт – синій колір символізує водні плеса, золотава полоса – хлібні лани, а на зеленому тлі, що уособлюють лісові діброви, білий візерунок. Що це? Джерело, що б'є неподалік села. Місцеві жителі свято вірять, що воно має цілющу силу. Ї відтоді, як тут оновилася ікона, спорудили над джерелом криничку. Тут вони освячують воду на великі християнські свята, просто беруть її від недуги, стверджуючи, що вона має помічну силу. Цього дня мала змогу скуштувати її на смак й автор цих рядків. Справді, кринична вода тамує не тільки спрагу, знімає втому, повертає енергію та впевненість в собі. Мабуть, настільки позитивну енергетику тут пружинить надр сама земля.

Тому не дивно, що й місцина вся ця благодатна.

Людімила РОДИНА.

На фото: церква – окраса села; делегація депутатів сільської ради; панорама вулиці с. Удрицьк; таким Удрицьк бачать іноземні волонтери; вихованці дитсадка "Джерельце"; тут гроші заробляють навіть на використаних батарейках.

